

Arrest

nr. 71 165 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. OGUMULA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Inzake A.(...) A.(...) S.(...) M.(...)

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en sjiitische vrouw van Arabische origine te zijn, afkomstig uit de Al-Salamwijk (Bagdad) en recent woonachtig in de Al-Habibiyahwijk (Bagdad). U verklaart dat uw echtgenoot op 5 februari 2007 plots verdween nadat hij naar zijn werk vertrokken was. Sinds deze verdwijning zou u niets meer van hem hebben gehoord. Uw schoonbroer, K.(...), zou hier aangifte van hebben gedaan bij de politie. U verklaart dat er een maand later naar u werd geschoten vanuit een wagen toen u op straat op de bus stond te wachten. De kogel zou de persoon die naast u

stond hebben getroffen. Nog een maand later, in april 2007, zou u thuis in de Ameriyawijk (Bagdad) een dreigbrief hebben ontvangen die twee kogels bevatte. U verklaart niet te weten van wie deze afkomstig zou kunnen zijn. U besloot hierna onmiddellijk te verhuizen naar een andere wijk, de Al-Salamwijk. Omdat u zich niet veilig voelde en schrik had dat uw zonen, I.(...) A.(...) S.(...)(OV 6.887.898) en I.(...) A.(...) S.(...), iets zou overkomen, besloot u het land te verlaten. U vluchtte naar Nederland op 31 december 2007 en kwam op 9 januari 2008 aan in Nederland. U kreeg in Nederland een tijdelijke verblijfsvergunning die 3,5 jaar later werd ingetrokken. U keerde op 15 juni 2011 vrijwillig terug naar Irak. Bij aankomst in Bagdad zou u samen met uw zonen bij de douane zijn tegengehouden en ondervraagd door de Mukhabarat (Inlichtingendienst). Hier zou u te weten zijn gekomen dat uw echtgenoot lid zou zijn geweest bij de Badr-organisatie. Hij zou deze hebben verlaten om zich bij een andere organisatie aan te sluiten. U en uw zonen werden ondervraagd over de activiteiten van uw echtgenoot. Uiteindelijk zouden zij u hebben laten gaan, omdat er op dat moment journalisten aanwezig waren in de luchthaven om terugkerende vluchtelingen te filmen. U verklaart dat u het adres van uw vader had opgegeven als verblijfplaats in Bagdad. U vermoedt dat de Mukhabarat u gevangen zou hebben genomen, indien de journalisten daar niet aanwezig waren geweest. U verklaart dat uw zoon zijn vriend M.(...) A.(...) contacteerde om bij hem te kunnen logeren. U zou schrik hebben gehad om naar het huis van uw vader te gaan. U verklaart dat u de hele periode dat u in Bagdad was bij M.(...) verbleef. De dag na uw aankomst in Bagdad zou u beslist hebben om Irak terug te verlaten. Ongeveer een maand later zou uw vader bezoek hebben gekregen van de Mukhabarat, die hem arresteerden en meenamen voor verhoor. Zij zouden van hem te weten hebben willen komen waar u en uw zonen verbleven. Zij zouden hem een attest hebben laten ondertekenen waarin hij verklaarde dat hij de Mukhabarat onmiddellijk op de hoogte zou stellen als hij vernam waar u en uw zonen verbleven. Toen zij hem terug naar huis brachten, zouden zij hem nog een dreigbrief hebben overhandigd. U zou dit te weten zijn gekomen via M.(...) A.(...), omdat u zelf geen persoonlijk contact zou hebben gehad met uw vader gedurende uw verblijf in Irak. Enkele weken later zou uw vader per post een arrestatiebevel op uw naam en die van uw zonen hebben ontvangen, uitgereikt door het Ministerie van Defensie. Deze werden via M.(...) A.(...) aan u overhandigd vier dagen voor uw vertrek. U zou van M.(...) te horen hebben gekregen dat de smokkelaar de reis voor u had geregeld en dat u kon vertrekken. U stelt op 26 september 2011 Irak verlaten te hebben via Syrië om via Syrië met het vliegtuig naar Brussel te vliegen, waar u op 28 september 2011 aankwam en op 30 september 2011 uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 19.07.2011 te Kadhimiyah, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 31.07.2011, een dreigbrief, uitgereikt op 13.07.2011, een arrestatiebevel, uitgereikt op 21.08.2011, een gelegaliseerde kopie van de aangifte die uw schoonbroer deed bij de politie van Al Ameriya naar aanleiding van de verdwijning van uw echtgenoot in februari 2007, twee overlijdensaktes aangaande het overlijden van twee neven van uw echtgenoot, de IOM (International Organization for Migration) aanvraag en vertrekverklaring van u en uw zonen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient vermeld te worden dat noch u, noch uw zonen de redenen waarom jullie destijds in Nederland asiel aanvroegen – verdwijning van uw man en de aanslag op uw leven – effectief inroepen om nu in België asiel aan te vragen. Mocht dat toch het geval zijn, dan dient alsnog opgemerkt worden dat in verband met deze feiten enkele ernstige bedenkingen dienen gemaakt te worden. Zo hebt u geen enkel idee waarom uw man – een gewone timmerman – vermist is en weet u niet in welke omstandigheden uw man verdween (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 6-7, 30). Evenmin had uw zoon een idee wat er juist met uw man gebeurd is, met name of hij gewoon verdwenen is, of daadwerkelijk ontvoerd werd (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...) pp. 5-6). Bovendien stelde uw zoon dat de verdwijning van uw man toch ook bevreesdend is: 'Mijn vader werkte als timmerman [...] Hij werkte niet voor de overheid, hij heeft steeds voor particulieren en gewone mensen gewerkt' (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...) pp. 5-6; 27). Voorts blijkt nergens uit uw verklaring, noch uit die van uw zonen, dat u destijds daadwerkelijk het doelwit was van de aan de bushalte gepleegde aanslag (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 23; Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 5-6; 30). In het kader van het (sektarisch) geweld dat Bagdad toen beheerste, is het dus evengoed mogelijk dat het om een willekeurige aanslag ging.

Wat betreft de dreigbrief die jullie ontvingen dient tot slot nog gewezen worden op feit dat jullie niet weten van wie de brief afkomstig was (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 7). Daarnaast legde noch u, noch uw zonen de brief neer in het kader van jullie asielaanvraag – hetgeen jullie volgens de verklaringen van uw zoon evenmin deden in Nederland (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 30). Wat betreft uw eigenlijke asielaanvraag – namelijk de problemen die jullie in Irak hadden na jullie terugkeer uit Nederland op 15 juni 2011 – dient vooreerst opgemerkt worden dat de

geloofwaardigheid hiervan – en dus ook van uw actuele vrees – ernstig in vraag kan gesteld worden ten gevolge van uw verklaring, en die van uw zoon, dat jullie meteen na jullie aankomst in Bagdad besloten te hebben om Irak opnieuw verlaten (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 10; Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 13; 22). Dat jullie voor de ontvangst van de dreigbrief en het arrestatiebevel ook effectief de intentie hadden om het land verlaten, blijkt bovendien uit uw zoons verklaring dat jullie reeds drie weken na jullie aankomst uit Nederland een smokkelaar hadden gevonden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 28). Het behoort logischerwijs dan ook tot de mogelijkheden dat jullie de door u neergelegde documenten enkel en alleen bekwamen met het oog op jullie vertrek uit Irak.

Mocht dit toch niet het geval zijn, dan dient alsnog gewezen worden op enkele lacunes in en tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen, die twijfels doen rijzen bij uw recent verblijf in Bagdad en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ernstig ondermijnen. Zo wist noch u, noch uw zonen – ongeacht het feit dat jullie duidelijk aantoonde van Nederland naar Bagdad te zijn teruggekeerd – voldoende informatie te verschaffen over de Al Habibiya wijk, waar jullie na jullie aankomst meer dan drie maanden beweren verbleven te hebben. Uzelf wist bijvoorbeeld niet welke moskeeën zich in Al Habibiya bevinden of welke belangrijke gebouwen er zijn. Evenmin wist u wie de veiligheid in de wijk controleerde en of er checkpoints zijn om de wijk binnen te komen (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, pp. 11-12). Uw zoon, A.(...), kende net als u enkel de etnisch-religieuze samenstelling van de wijk en de namen van enkele omliggende wijken (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 7; 11; 13), maar wist niet hoe je juist van de luchthaven of van jullie oud adres in Hay Al Salaam naar de wijk ging (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 11). Voorts bleef hij zeer vaag over de aanwezigheid van checkpoints in Al Habibiya (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 14) en wist hij niet of er overheidsinstellingen, een ziekenhuis of politiebureau in de wijk lagen, of dat er een kanaal of rivier in de nabijheid was – en dit terwijl de wijk begrensd wordt door het doorgaans bekende Al-Jaish kanaal (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 13). Uzelf wist dan weer wel dat het Sadr ziekenhuis in de buurt lag, maar wist dan weer niet of het al dan niet ver of dichtbij het huis was waar jullie verbleven (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 11). Tot slot kon geen van jullie effectief aanslagen of andere incidenten benoemen die tijdens jullie laatste verblijf in Bagdad plaats hadden. Bovendien sprak u uw zoon op dit punt tegen. Zo stelde u zich geen aanslagen te herinneren daar jullie in dat huis geen televisie hadden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 12), terwijl uw zoon verklaarde vaak aanslagen of ontploffingen op televisie te hebben gezien, maar nooit ter plaatse te zijn geweest (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 14). Daarnaast dient nog vermeld te worden dat het ook weinig aannemelijk is dat noch u, noch uw zonen geen persoonlijk contact zouden gehad hebben met uw vader tijdens uw laatste verblijf in Bagdad. Uw zoon A.(...) verklaarde – in tegenstelling tot uzelf en uw zoon A.(...) – immers dat A.(...) bij aankomst in de luchthaven contact opnam met uw vader, en dit om hem op de hoogte te stellen van het incident in de luchthaven waardoor u niet bij hem zou kunnen verblijven (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 11). Voorts is uw bewering dat jullie na jullie terugkeer uit Nederland – waar jullie toch 3,5 jaar verbleven – geen persoonlijk contact zouden hebben gehad met uw vader onwaarschijnlijk daar uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat jullie tijdens jullie verblijf in Nederland echter wel de moeite namen om uw 82-jarige vader in Syrië te ontmoeten (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 18-19). Het feit dat de vriend van uw zoon, M.(...) A.(...), dan weer wel regelmatig contact had met uw vader is eveneens bevreemdend. In het geval dat uw vader afgeluisterd of in het oog gehouden zou worden door de Irakese overheden, zouden de wegen al gauw tot bij M.(...), en aldus ook tot bij u en uw zonen leiden – daar jullie in het huis naast M.(...) woonden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 11). Ook deze elementen zorgen ervoor dat de door u vermeende vervolging door en vrees voor de Iraakse autoriteiten (cfr. infra) sterk in twijfel kunnen worden getrokken.

Bovenop voorgaande tegenstrijdigheden, dient eveneens gewezen worden op enkele contradicties aangaande de documenten die jullie recent zouden verkregen hebben in Bagdad. Zo verklaarde u deze documenten bekomen te hebben via een tussenpersoon – die alle identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen ging aanvragen en afhalen (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, pp. 14-15) – terwijl uw zoon, A.(...), verklaarde dat een tussenpersoon ze ging aanvragen, maar dat jullie de documenten allemaal samen gingen afhalen bij de bevoegde instanties (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 8). Uw zoon, A.(...), bevestigde uw versie, maar stelde dan weer dat jullie identiteitsdocumenten – zowel identiteitskaart als nationaliteitsbewijs – allemaal dezelfde dag, namelijk op 19 juli 2011, vernieuwd werden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 16; 21). Dit komt echter niet overeen met de data op de documenten zelf. Jullie identiteitskaarten werden inderdaad allemaal op 19 juli 2011 afgegeven, maar uw nationaliteitsbewijs werd uitgereikt op 31 juli 2011, terwijl dat van uw zonen enkele dagen eerder werd afgegeven op 27 juli 2011. Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat – ondanks de beweringen van uw zoon hieromtrent (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 21) – het ook eigenaardig is dat personen die gezocht worden door

verschillende overheidsinstanties - het arrestatiebevel werd immers wijd verspreid – er zonder enige probleem in slagen hun identiteitsdocumenten te vernieuwen.

Ongeacht al het bovenstaande de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten reeds volledig ondermijnt, dient verder aangehaald te worden dat ook uw verklaringen betreffende de dreigbrief en het arrestatiebevel weinig aannemelijk zijn. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat jullie niet duidelijk maken door wie jullie nu precies bedreigd werden, door de Mukhabarat (Inlichtingendienst) of de Istik Barat (Militaire Inlichtingendienst). Zowel u als uw zonen gebruiken immers beide namen door elkaar. Voorts is het merkwaardig dat een overheidsinstantie, zoals de Mukhabarat uw vader eerst zou gearresteerd hebben en hem een verklaring zou hebben laten ondertekenen, om hem vervolgens een dreigbrief toe te schuiven, die daarenboven nog eens afkomstig is van Al-Badr, een gewapende militie. Naast het feit dat het ongeloofwaardig is dat een overheidsinstantie dergelijke brief zou overhandigen, is het eveneens weinig aannemelijk dat men nog een arrestatiebevel naar het adres van uw vader zou sturen indien de overheidsdiensten al wisten dat jullie niet bij hem verbleven. Wat betreft de dreigbrief zelf dient verder ook nog opgemerkt te worden dat het onwaarschijnlijk is dat een invloedrijk persoon als de Minister van Transport en tevens het hoofd van de Badr-organisatie, dergelijke brief persoonlijk zou ondertekenen. De bewijskracht van deze dreigbrief is bovendien ook miniem aangezien dergelijke brief door eender wie opgesteld kan worden. De authenticiteit van dit document kan ook verder in vraag worden gesteld daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn. Aangaande het arrestatiebevel kan, naast het bovenstaande, nog opgemerkt worden dat het vrij onwaarschijnlijk is dat de Directeur van de Militaire Inlichtingendienst (Istik Barat) slechts de graad Amid (Brigadier Generaal) zou bezitten. Bovendien is er noch in uw verklaringen noch in die van uw zonen, een aanwijzing terug te vinden dat uw echtgenoot effectief bij de Badr -militie aangesloten zou zijn geweest. Daar er hierbovenop ook twijfels rijzen bij de authenticiteit van de neergelegde documenten, versterkt het vermoeden dat uw man geen lid was van de Badr-militie. en bijgevolg de organisatie niet verlaten kan hebben. In dit opzicht is het ook onwaarschijnlijk dat u en uw zonen hierdoor momenteel door de Irakese autoriteiten vervolgd zouden worden.

Gelet op bovenstaande elementen is uw actuele vrees maar weinig aannemelijk te noemen en wordt de vluchtelingenstatus u niet toegekend. Evenmin wordt u de status van subsidiaire bescherming toegekend daar in hoofde van uw persoon – een Sjiitisch Arabier wiens familie oorspronkelijk afkomstig is uit de provincie Thi Qar (zie identiteitsdocumenten) – een redelijk intern vluchtalternatief bestaat naar Zuid-Irak, en in het bijzonder naar Diwaniyah gezien uw broers en zussen daar sinds 2008 allemaal woonachtig zijn (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 5). Uw bewering dat u zich niet in het zuiden van Irak zou kunnen vestigen omdat er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 30), kan in dit verband niet weerhouden worden daar uit al het bovenstaande reeds blijkt dat uw asielrelaas, en bijgevolg ook uw vrees, allesbehalve geloofwaardig is. Uw bewering dat u geen informatie hebt over uw broers en zus, en bijgevolg niet weet of zij in Zuid-Irak problemen hadden of hebben, (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 5), kan in dit verband evenmin weerhouden worden daar uit een andere verklaring blijkt dat u – ondanks zelf geen contact met hen te hebben – wel nieuws over hen vernam via uw vader (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 8). U moet dus op zijn minst over informatie beschikken aangaande hun woonplaats en het feit of zij het al dan niet goed stellen. Gelet op dit alles lijkt het dan ook redelijk voor u, als Sjiitisch Arabier, om zich, in het geval van een terugkeer naar Bagdad, samen met uw zonen nabij uw directe familie in Diwaniya te vestigen. De door u neergelegde documenten veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, alsook die van uw zonen, werden hierboven reeds besproken en bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit.

De door u neergelegde Laissez-Passer, alsook de documenten van IOM en de Nederlandse schoolattesten, tonen enkel aan dat jullie destijds in Nederland verbleven en op 15 juni 2011 vrijwillig naar Irak terug keerden. De neergelegde overlijdensaktes hebben geen bewijswaarde daar ze geen verband houden met uw asielrelaas, terwijl de bewijswaarde van de neergelegde dreigbrief en arrestatiebevel reeds besproken werden (cfr. supra). Wat betreft de aangifte die door uw schoonbroer bij de politie van Al-Ameriya werd gedaan, dient tot slot opgemerkt worden dat het de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten niet bewijst daar het enkel gebaseerd is op zijn verklaringen. Daarnaast wordt de bewijskracht van deze aangifte danig ondermijnd daar het document geen hoofdding van een officiële instantie vertoont en louter een stempel bevat.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, en dat er ook in het dossier van uw zonen, I.(...) A.(...) S.(...) en I.(...) A.(...) S.(...), een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Inzake I.(...) S.(...) A.(...) S.(...)

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Sjiiitische Arabier te zijn, afkomstig uit Al Ameriya (Bagdad). Aldaar woonde u samen met uw ouders en uw broer, I.(...) A.(...) S.(...)(OV-nummer: 6.887.898). Op 5 februari 2007 verdween uw vader, een gewone timmerman, nadat hij naar zijn werk in Hay Al Jamia vertrokken was. Sinds deze dag hebt u niets meer van uw vader vernomen. Jullie deden zelf geen aangifte bij de politie omdat jullie bang waren, maar uw oom, K.(...), deed dit wel. Kort na de verdwijning van uw vader werd er eveneens een moordaanslag op uw moeder gepleegd toen ze op de bus naar het werk stond te wachten. De kogel trof echter een ander persoon en uw moeder werd niet verwond. Nadien ontvingen jullie thuis, in Al Ameriya, ook een dreigbrief die twee kogels bevatte en stelde dat er voor verraders in Irak geen plaats was. Jullie wisten niet van wie de brief afkomstig was en beslisten daarom in april 2007 samen met uw grootouders te verhuizen naar een appartement in het woningcomplex van de Al Salam wijk (Bagdad). Nadien deden zich geen incidenten meer voor. Omdat jullie zich echter niet veilig voelden, besloten jullie op 31 december 2007 het land te verlaten. U vluchtte naar Nederland, alwaar u op 9 januari 2008 aankwam. In Nederland verkregen jullie een tijdelijke verblijfsvergunning die 3,5 jaar later werd ingetrokken. Op 15 juni 2011 keerden jullie met behulp van IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) vrijwillig terug naar Irak. Bij aankomst in Bagdad werden jullie echter tegengehouden en ondervraagd door de Mukhabarat (Inlichtingendienst). De ondervragers vertelden u dat uw vader destijds met hen samenwerkte, maar zich nadien afgesplitst had, en stelden bijgevolg u, uw moeder en uw broer, allerlei vragen over de huidige activiteiten van uw vader, zijn huidige verblijfplaats en de manier waarop jullie met hem contact hadden. Uiteindelijk lieten ze jullie gaan, omdat er op dat moment journalisten aanwezig waren in de luchthaven om terugkerende vluchtelingen te filmen. Jullie gaven het adres van uw grootvader in Hay Al Salam als verblijfplaats op, maar daar jullie vermoeden dat de Mukhabarat jullie daar zou komen zoeken, en mogelijks arresteren, beslisten jullie niet naar daar te gaan. Van op de luchthaven belde u een oude schoolvriend, M.(...) A.(...), op met de vraag of jullie niet bij hem konden logeren. Hij stemde in, waarop jullie vertrokken naar zijn huis in Hay Al Habibiya, alwaar jullie vervolgens non-stop verbleven. De volgende dag beslisten jullie omwille van de problemen die jullie op de luchthaven kenden opnieuw Irak te zullen verlaten. Drie weken later vonden jullie een smokkelaar, maar gezien hij nog praktische regelingen aan de grens diende te treffen, moesten jullie wachten. Ongeveer een maand na jullie aankomst kreeg uw grootvader bezoek van de Mukhabarat. Ze kwamen jullie zoeken in zijn appartement, arresteerden uw grootvader en namen hem mee voor verhoor. Hij stelde niet te weten waar jullie verbleven, maar moest wel een verklaring ondertekenen waarin hij akkoord ging om de Mukhabarat onmiddellijk op de hoogte te stellen wanneer hij vernam waar jullie verbleven. Toen zij hem terug naar huis brachten, overhandigden zij hem ook een dreigbrief die aan jullie gericht was.

Jullie hadden zelf geen contact met uw grootvader, maar kwamen dit uiteindelijk te weten via uw vriend, M.(...) A.(...), die contact met uw grootvader had. Enkele weken later ontving uw grootvader per post ook een arrestatiebevel op jullie naam, uitgereikt door de Istik Barat (Militaire Inlichtingendienst). Dit document werd jullie samen met de dreigbrief overhandigd via M.(...) A.(...), vier of vijf dagen voor uw vertrek. Omdat jullie vreesden voor jullie leven in het geval van een arrestatie door de Mukhabarat, verlieten jullie op 26 september 2011 Irak via Syrië. Vanuit Syrië reisden jullie met het vliegtuig naar Brussel, alwaar u op 28 september 2011 aankwam. Op 30 september 2011 vroeg u samen met uw familieleden in België asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw identiteitskaart neer, uitgereikt op 19 juli 2011 te Kadhimiyah; en uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 3 september 2010. Daarnaast legde u ook de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw moeder en broer neer, respectievelijk afgegeven op 19 juli 2011 en 31 juli 2011. Ter staving van uw asielrelaas en dat van uw familieleden legde u dan weer volgende documenten neer: een gelegaliseerde kopie van de aangifte die uw oom deed bij de politie van Al Ameriya naar aanleiding van uw vader verdwijning in februari 2007; twee overlijdensaktes aangaande het overlijden van twee van uw vaders neven; de laissez-passez van uw moeder en broer; de IOM aanvraag en vertrekverklaring van u en uw moeder; een aantal diploma's en schoolresultaten uit Nederland; een dreigbrief van de Badr organisatie, de dato 13 juli 2011; en een arrestatiebevel, afgegeven door de Istik Barat op 21 augustus 2011.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw moeder, S.(...) S.(...) M.(...), werden aangebracht. Aangezien inzake haar asielaanvraag werd beslist dat de aangehaalde feiten ongeloofwaardig zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land.

De beslissing van uw moeder luidt als volgt: "Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient vermeld te worden dat noch u, noch uw zonen de redenen waarom jullie destijds in Nederland asiel aanvroegen – verdwijning van uw man en de aanslag op uw leven – effectief inroepen om nu in België asiel aan te vragen. Mocht dat toch het geval zijn, dan dient alsnog opgemerkt worden dat in verband met deze feiten enkele ernstige bedenkingen dienen gemaakt te worden. Zo hebt u geen enkel idee waarom uw man – een gewone timmerman – vermist is en weet u niet in welke omstandigheden uw man verdween (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 6-7, 30). Evenmin had uw zoon een idee wat er juist met uw man gebeurd is, met name of hij gewoon verdwenen is, of daadwerkelijk ontvoerd werd (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...) pp. 5-6). Bovendien stelde uw zoon dat de verdwijning van uw man toch ook bevreemdend is: 'Mijn vader werkte als timmerman [...] Hij werkte niet voor de overheid, hij heeft steeds voor particulieren en gewone mensen gewerkt' (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...) pp. 5-6; 27). Voorts blijkt nergens uit uw verklaring, noch uit die van uw zonen, dat u destijds daadwerkelijk het doelwit was van de aan de bushalte gepleegde aanslag (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 23; Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 5-6; 30). In het kader van het (sektarisch) geweld dat Bagdad toen beheerste, is het dus evengoed mogelijk dat het om een willekeurige aanslag ging. Wat betreft de dreigbrief die jullie ontvingen dient tot slot nog gewezen worden op feit dat jullie niet weten van wie de brief afkomstig was (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 7). Daarnaast legde noch u, noch uw zonen de brief neer in het kader van jullie asielaanvraag – hetgeen jullie volgens de verklaringen van uw zoon evenmin deden in Nederland (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 30).

Wat betreft uw eigenlijke asielrelaas – namelijk de problemen die jullie in Irak hadden na jullie terugkeer uit Nederland op 15 juni 2011 – dient vooreerst opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid hiervan – en dus ook van uw actuele vrees – ernstig in vraag kan gesteld worden ten gevolge van uw verklaring, en die van uw zoon, dat jullie meteen na jullie aankomst in Bagdad besloten te hebben om Irak opnieuw verlaten (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 10; Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 13; 22). Dat jullie voor de ontvangst van de dreigbrief en het arrestatiebevel ook effectief de intentie hadden om het land verlaten, blijkt bovendien uit uw zoons verklaring dat jullie reeds drie weken na jullie aankomst uit Nederland een smokkelaar hadden gevonden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 28). Het behoort logischerwijs dan ook tot de mogelijkheden dat jullie de door u neergelegde documenten enkel en alleen bekwamen met het oog op jullie vertrek uit Irak.

Mocht dit toch niet het geval zijn, dan dient alsnog gewezen worden op enkele lacunes in en tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen, die twijfels doen rijzen bij uw recent verblijf in Bagdad en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ernstig ondermijnen. Zo wist noch u, noch uw zonen – ongeacht het feit dat jullie duidelijk aantoonde van Nederland naar Bagdad te zijn teruggekeerd – voldoende informatie te verschaffen over de Al Habibiya wijk, waar jullie na jullie aankomst meer dan drie maanden beweren verbleven te hebben. Uzelf wist bijvoorbeeld niet welke moskeeën zich in Al Habibiya bevinden of welke belangrijke gebouwen er zijn. Evenmin wist u wie de veiligheid in de wijk controleerde en of er checkpoints zijn om de wijk binnen te komen (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, pp. 11-12). Uw zoon, A.(...), kende net als u enkel de etnisch-religieuze samenstelling van de wijk en de namen van enkele omliggende wijken (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 7; 11; 13), maar wist niet hoe je juist van de luchthaven of van jullie oud adres in Hay Al Salaam naar de wijk ging (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 11). Voorts bleef hij zeer vaag over de aanwezigheid van checkpoints in Al Habibiya (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 14) en wist hij niet of er overheidsinstellingen, een ziekenhuis of politiebureau in de wijk lagen, of dat er een kanaal of rivier in de nabijheid was – en dit terwijl de wijk begrensd wordt door het doorgaans bekende Al-Jaish kanaal (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 13). Uzelf wist dan weer wel dat het Sadr ziekenhuis in de buurt lag, maar wist dan weer niet of het al dan niet ver of dichtbij het huis was waar jullie verbleven (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 11). Tot slot kon geen van jullie effectief aanslagen of andere incidenten benoemen die tijdens jullie laatste verblijf in Bagdad plaats hadden. Bovendien sprak u uw zoon op dit punt tegen. Zo stelde u zich geen aanslagen te herinneren daar jullie in dat huis geen televisie hadden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 12), terwijl uw zoon verklaarde vaak aanslagen of ontploffingen op televisie te hebben gezien, maar nooit ter plaatse te zijn geweest (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 14). Daarnaast

dient nog vermeld te worden dat het ook weinig aannemelijk is dat noch u, noch uw zonen geen persoonlijk contact zouden gehad hebben met uw vader tijdens uw laatste verblijf in Bagdad. Uw zoon A.(...) verklaarde – in tegenstelling tot uzelf en uw zoon A.(...) – immers dat A.(...) bij aankomst in de luchthaven contact opnam met uw vader, en dit om hem op de hoogte te stellen van het incident in de luchthaven waardoor u niet bij hem zou kunnen verblijven (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 11). Voorts is uw bewering dat jullie na jullie terugkeer uit Nederland – waar jullie toch 3,5 jaar verbleven – geen persoonlijk contact zouden hebben gehad met uw vader onwaarschijnlijk daar uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat jullie tijdens jullie verblijf in Nederland echter wel de moeite namen om uw 82-jarige vader in Syrië te ontmoeten (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 18-19). Het feit dat de vriend van uw zoon, M.(...) A.(...), dan weer wel regelmatig contact had met uw vader is eveneens bevreemdend. In het geval dat uw vader afgeluisterd of in het oog gehouden zou worden door de Irakese overheden, zouden de wegen al gauw tot bij M.(...), en aldus ook tot bij u en uw zonen leiden – daar jullie in het huis naast M.(...) woonden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 11). Ook deze elementen zorgen ervoor dat de door u vermeende vervolging door en vrees voor de Iraakse autoriteiten (cfr. infra) sterk in twijfel kunnen worden getrokken.

Bovenop voorgaande tegenstrijdigheden, dient eveneens gewezen worden op enkele contradicties aangaande de documenten die jullie recent zouden verkregen hebben in Bagdad. Zo verklaarde u deze documenten bekomen te hebben via een tussenpersoon – die alle identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen ging aanvragen en afhalen (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, pp. 14-15) – terwijl uw zoon, A.(...), verklaarde dat een tussenpersoon ze ging aanvragen, maar dat jullie de documenten allemaal samen gingen afhalen bij de bevoegde instanties (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 8). Uw zoon, A.(...), bevestigde uw versie, maar stelde dan weer dat jullie identiteitsdocumenten – zowel identiteitskaart als nationaliteitsbewijs – allemaal dezelfde dag, namelijk op 19 juli 2011, vernieuwd werden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 16; 21). Dit komt echter niet overeen met de data op de documenten zelf. Jullie identiteitskaarten werden inderdaad allemaal op 19 juli 2011 afgegeven, maar uw nationaliteitsbewijs werd uitgereikt op 31 juli 2011, terwijl dat van uw zonen enkele dagen eerder werd afgegeven op 27 juli 2011. Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat – ondanks de beweringen van uw zoon hieromtrent (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 21) – het ook eigenaardig is dat personen die gezocht worden door verschillende overheidsinstanties - het arrestatiebevel werd immers wijd verspreid – er zonder enige probleem in slagen hun identiteitsdocumenten te vernieuwen.

Ongeacht al het bovenstaande de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten reeds volledig ondermijnt, dient verder aangehaald te worden dat ook uw verklaringen betreffende de dreigbrief en het arrestatiebevel weinig aannemelijk zijn. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat jullie niet duidelijk maken door wie jullie nu precies bedreigd werden, door de Mukhabarat (Inlichtingendienst) of de Istik Barat (Militaire Inlichtingendienst). Zowel u als uw zonen gebruiken immers beide namen door elkaar. Voorts is het merkwaardig dat een overheidsinstantie, zoals de Mukhabarat uw vader eerst zou gearresteerd hebben en hem een verklaring zou hebben laten ondertekenen, om hem vervolgens een dreigbrief toe te schuiven, die daarenboven nog eens afkomstig is van Al-Badr, een gewapende militie. Naast het feit dat het ongeloofwaardig is dat een overheidsinstantie dergelijke brief zou overhandigen, is het eveneens weinig aannemelijk dat men nog een arrestatiebevel naar het adres van uw vader zou sturen indien de overheidsdiensten al wisten dat jullie niet bij hem verbleven. Wat betreft de dreigbrief zelf dient verder ook nog opgemerkt te worden dat het onwaarschijnlijk is dat een invloedrijk persoon als de Minister van Transport en tevens het hoofd van de Badr-organisatie, dergelijke brief persoonlijk zou ondertekenen. De bewijskracht van deze dreigbrief is bovendien ook miniem aangezien dergelijke brief door eender wie opgesteld kan worden. De authenticiteit van dit document kan ook verder in vraag worden gesteld daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn. Aangaande het arrestatiebevel kan, naast het bovenstaande, nog opgemerkt worden dat het vrij onwaarschijnlijk is dat de Directeur van de Militaire Inlichtingendienst (Istik Barat) slechts de graad Amid (Brigadier Generaal) zou bezitten. Bovendien is er noch in uw verklaringen noch in die van uw zonen, een aanwijzing terug te vinden dat uw echtgenoot effectief bij de Badr -militie aangesloten zou zijn geweest. Daar er hierbovenop ook twijfels rijzen bij de authenticiteit van de neergelegde documenten, versterkt het vermoeden dat uw man geen lid was van de Badr-militie. en bijgevolg de organisatie niet verlaten kan hebben. In dit opzicht is het ook onwaarschijnlijk dat u en uw zonen hierdoor momenteel door de Irakese autoriteiten vervolgd zouden worden.

Gelet op bovenstaande elementen is uw actuele vrees maar weinig aannemelijk te noemen en wordt de vluchtelingenstatus u niet toegekend. Evenmin wordt u de status van subsidiaire bescherming toegekend daar in hoofde van uw persoon – een Sjiitisch Arabier wiens familie oorspronkelijk afkomstig is uit de provincie Thi Qar (zie identiteitsdocumenten) – een redelijk intern vluchtalternatief bestaat naar Zuid-Irak, en in het bijzonder naar Diwaniyah gezien uw broers en zussen

daar sinds 2008 allemaal woonachtig zijn (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 5). Uw bewering dat u zich niet in het zuiden van Irak zou kunnen vestigen omdat er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 30), kan in dit verband niet weerhouden worden daar uit al het bovenstaande reeds blijkt dat uw asielrelaas, en bijgevolg ook uw vrees, allesbehalve geloofwaardig is. Uw bewering dat u geen informatie hebt over uw broers en zus, en bijgevolg niet weet of zij in Zuid-Irak problemen hadden of hebben, (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 5), kan in dit verband evenmin weerhouden worden daar uit een andere verklaring blijkt dat u – ondanks zelf geen contact met hen te hebben – wel nieuws over hen vernam via uw vader (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 8). U moet dus op zijn minst over informatie beschikken aangaande hun woonplaats en het feit of zij het al dan niet goed stellen. Gelet op dit alles lijkt het dan ook redelijk voor u, als Sjiitisch Arabier, om zich, in het geval van een terugkeer naar Bagdad, samen met uw zonen nabij uw directe familie in Diwaniya te vestigen.

De door u neergelegde documenten veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, alsook die van uw zonen, werden hierboven reeds besproken en bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit. De door u neergelegde Laissez-Passer, alsook de documenten van IOM en de Nederlandse schoolattesten, tonen enkel aan dat jullie destijds in Nederland verbleven en op 15 juni 2011 vrijwillig naar Irak terug keerden. De neergelegde overlijdensaktes hebben geen bewijswaarde daar ze geen verband houden met uw asielrelaas, terwijl de bewijswaarde van de neergelegde dreigbrief en arrestatiebevel reeds besproken werden (cfr. supra). Wat betreft de aangifte die door uw schoonbroer bij de politie van Al-Ameriya werd gedaan, dient tot slot opgemerkt worden dat het de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten niet bewijst daar het enkel gebaseerd is op zijn verklaringen. Daarnaast wordt de bewijskracht van deze aangifte danig ondermijnd daar het document geen hoofdding van een officiële instantie vertoont en louter een stempel bevat.”

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat de informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, en dat er uiteindelijk ook in het dossier van uw moeder, S.(...) S.(...) M.(...), en uw broer, I.(...) A.(...) S.(...), een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Inzake I.(...) S.(...) A.(...) S.(...)

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Arabische sjiit te zijn, afkomstig uit de Salamwijk (Bagdad) en recent afkomstig uit de Habibiyahwijk (Bagdad). U verklaart dat uw vader verdween op 5 februari 2007. Nadien zou uw moeder, S.(...) S.(...) M.(...) (OV 6.886.083), een dreigbrief hebben ontvangen waaraan twee kogels toegevoegd waren. Hierin zou geschreven hebben gestaan dat ‘er geen plaats is voor verraders hier bij ons’. U verklaart dat u, uw moeder en broer, I.(...) A.(...) S.(...) (OV 6.886.087), eind 2007 Irak verlieten om naar Nederland te gaan. Hier verbleef u tot 15 juni 2011, om op die dag vrijwillig naar Irak terug te keren met IOM (International Organization for Migration). Bij aankomst in de luchthaven van Bagdad zouden u, uw moeder en broer tegengehouden zijn aan de douane. Jullie zouden meegenomen zijn voor verhoor door ‘de politie van de reispassen’. Daar zou u zijn ondervraagd over de activiteiten van uw vader. Hij zou ervan verdacht worden bij de Badrorganisatie te hebben gezeten en die verlaten te hebben om zich bij een andere organisatie aan te sluiten. U verklaart dat dit het eerste was, dat u hier over hoorde. Aangezien er op het moment dat jullie ondervraagd werden, journalisten aanwezig waren in de luchthaven, werden jullie vrijgelaten. Nadat u het adres van uw grootvader had opgegeven als verblijfplaats in Bagdad, nam uw broer contact op met uw grootvader om hem te verwittigen dat jullie toch niet bij hem zouden verblijven. Uw broer contacteerde daarop zijn vriend M.(...) A.(...), waarbij jullie verbleven tot aan jullie vertrek naar België. Een maand na uw aankomst in Bagdad, zou uw grootvader zijn meegenomen door een bepaalde instantie waarvan u de naam niet kent. Hij zou daar een attest hebben ondertekend waarin staat dat hij de instantie op de hoogte zou brengen als hij meer informatie had over uw verblijfplaats en die van uw moeder en broer. Zij zouden hem ook een dreigbrief hebben meegegeven. Later ontving uw grootvader een arrestatiebevel dat aan u, uw moeder en uw broer gericht was. Na deze gebeurtenis stond jullie besluit vast om Irak opnieuw te verlaten. U stelt op 26 september 2011 vertrokken te zijn vanuit de Habibiyahwijk om via Syrië met het vliegtuig naar België te komen, waar u op 28 september 2011 aankwam en op 30 september 2011 uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 19.07.2011 in Kadhimiyah, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 31.07.2011.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw moeder, S.(...) S.(...) M.(...), werden aangebracht. Aangezien inzake haar asielaanvraag werd beslist dat de aangehaalde feiten ongeloofwaardig zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land.

De beslissing van uw moeder luidt als volgt: "Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient vermeld te worden dat noch u, noch uw zonen de redenen waarom jullie destijds in Nederland asiel aanvroegen – verdwijning van uw man en de aanslag op uw leven – effectief inroepen om nu in België asiel aan te vragen. Mocht dat toch het geval zijn, dan dient alsnog opgemerkt worden dat in verband met deze feiten enkele ernstige bedenkingen dienen gemaakt te worden. Zo hebt u geen enkel idee waarom uw man – een gewone timmerman – vermist is en weet u niet in welke omstandigheden uw man verdween (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 6-7, 30). Evenmin had uw zoon een idee wat er juist met uw man gebeurd is, met name of hij gewoon verdwenen is, of daadwerkelijk ontvoerd werd (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...) pp. 5-6). Bovendien stelde uw zoon dat de verdwijning van uw man toch ook bevreemdend is: 'Mijn vader werkte als timmerman [...] Hij werkte niet voor de overheid, hij heeft steeds voor particulieren en gewone mensen gewerkt' (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...) pp. 5-6; 27). Voorts blijkt nergens uit uw verklaring, noch uit die van uw zonen, dat u destijds daadwerkelijk het doelwit was van de aan de bushalte gepleegde aanslag (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 23; Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 5-6; 30). In het kader van het (sektarisch) geweld dat Bagdad toen beheerste, is het dus evengoed mogelijk dat het om een willekeurige aanslag ging. Wat betreft de dreigbrief die jullie ontvingen dient tot slot nog gewezen worden op feit dat jullie niet weten van wie de brief afkomstig was (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 7). Daarnaast legde noch u, noch uw zonen de brief neer in het kader van jullie asielaanvraag – hetgeen jullie volgens de verklaringen van uw zoon evenmin deden in Nederland (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 30).

Wat betreft uw eigenlijke asielrelaas – namelijk de problemen die jullie in Irak hadden na jullie terugkeer uit Nederland op 15 juni 2011 – dient vooreerst opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid hiervan – en dus ook van uw actuele vrees – ernstig in vraag kan gesteld worden ten gevolge van uw verklaring, en die van uw zoon, dat jullie meteen na jullie aankomst in Bagdad besloten te hebben om Irak opnieuw verlaten (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 10; Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 13; 22). Dat jullie voor de ontvangst van de dreigbrief en het arrestatiebevel ook effectief de intentie hadden om het land verlaten, blijkt bovendien uit uw zoons verklaring dat jullie reeds drie weken na jullie aankomst uit Nederland een smokkelaar hadden gevonden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 28). Het behoort logischerwijs dan ook tot de mogelijkheden dat jullie de door u neergelegde documenten enkel en alleen bekwamen met het oog op jullie vertrek uit Irak.

Mocht dit toch niet het geval zijn, dan dient alsnog gewezen worden op enkele lacunes in en tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen, die twijfels doen rijzen bij uw recent verblijf in Bagdad en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ernstig ondermijnen. Zo wist noch u, noch uw zonen – ongeacht het feit dat jullie duidelijk aantoonde van Nederland naar Bagdad te zijn teruggekeerd – voldoende informatie te verschaffen over de Al Habibiya wijk, waar jullie na jullie aankomst meer dan drie maanden beweren verbleven te hebben. Uzelf wist bijvoorbeeld niet welke moskeeën zich in Al Habibiya bevinden of welke belangrijke gebouwen er zijn. Evenmin wist u wie de veiligheid in de wijk controleerde en of er checkpoints zijn om de wijk binnen te komen (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, pp. 11-12). Uw zoon, A.(...), kende net als u enkel de etnisch-religieuze samenstelling van de wijk en de namen van enkele omliggende wijken (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 7; 11; 13), maar wist niet hoe je juist van de luchthaven of van jullie oud adres in Hay Al Salaam naar de wijk ging (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 11). Voorts bleef hij zeer vaag over de aanwezigheid van checkpoints in Al Habibiya (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 14) en wist hij niet of er overheidsinstellingen, een ziekenhuis of politiebureau in de wijk lagen, of dat er een kanaal of rivier in de nabijheid was – en dit terwijl de wijk begrensd wordt door het doorgaans bekende Al-Jaish kanaal (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 13). Uzelf wist dan weer wel dat het Sadr ziekenhuis in de buurt lag, maar wist dan weer niet of het al dan niet ver of dichtbij het huis was waar jullie verbleven (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 11). Tot slot kon geen van jullie effectief aanslagen of andere incidenten benoemen die tijdens jullie laatste

verblijf in Bagdad plaats hadden. Bovendien sprak u uw zoon op dit punt tegen. Zo stelde u zich geen aanslagen te herinneren daar jullie in dat huis geen televisie hadden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 12), terwijl uw zoon verklaarde vaak aanslagen of ontploffingen op televisie te hebben gezien, maar nooit ter plaatse te zijn geweest (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 14). Daarnaast dient nog vermeld te worden dat het ook weinig aannemelijk is dat noch u, noch uw zonen geen persoonlijk contact zouden gehad hebben met uw vader tijdens uw laatste verblijf in Bagdad. Uw zoon A.(...) verklaarde – in tegenstelling tot uzelf en uw zoon A.(...) – immers dat A.(...) bij aankomst in de luchthaven contact opnam met uw vader, en dit om hem op de hoogte te stellen van het incident in de luchthaven waardoor u niet bij hem zou kunnen verblijven (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 11). Voorts is uw bewering dat jullie na jullie terugkeer uit Nederland – waar jullie toch 3,5 jaar verbleven – geen persoonlijk contact zouden hebben gehad met uw vader onwaarschijnlijk daar uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat jullie tijdens jullie verblijf in Nederland echter wel de moeite namen om uw 82-jarige vader in Syrië te ontmoeten (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 18-19). Het feit dat de vriend van uw zoon, M.(...) A.(...), dan weer wel regelmatig contact had met uw vader is eveneens bevreemdend. In het geval dat uw vader afgeluisterd of in het oog gehouden zou worden door de Irakese overheden, zouden de wegen al gauw tot bij M.(...), en aldus ook tot bij u en uw zonen leiden – daar jullie in het huis naast M.(...) woonden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 11). Ook deze elementen zorgen ervoor dat de door u vermeende vervolging door en vrees voor de Iraakse autoriteiten (cfr. infra) sterk in twijfel kunnen worden getrokken.

Bovenop voorgaande tegenstrijdigheden, dient eveneens gewezen worden op enkele contradicties aangaande de documenten die jullie recent zouden verkregen hebben in Bagdad. Zo verklaarde u deze documenten bekomen te hebben via een tussenpersoon – die alle identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen ging aanvragen en afhalen (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, pp. 14-15) – terwijl uw zoon, A.(...), verklaarde dat een tussenpersoon ze ging aanvragen, maar dat jullie de documenten allemaal samen gingen afhalen bij de bevoegde instanties (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 8). Uw zoon, A.(...), bevestigde uw versie, maar stelde dan weer dat jullie identiteitsdocumenten – zowel identiteitskaart als nationaliteitsbewijs – allemaal dezelfde dag, namelijk op 19 juli 2011, vernieuwd werden (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), pp. 16; 21). Dit komt echter niet overeen met de data op de documenten zelf. Jullie identiteitskaarten werden inderdaad allemaal op 19 juli 2011 afgegeven, maar uw nationaliteitsbewijs werd uitgereikt op 31 juli 2011, terwijl dat van uw zonen enkele dagen eerder werd afgegeven op 27 juli 2011. Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat – ondanks de beweringen van uw zoon hieromtrent (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, A.(...), p. 21) – het ook eigenaardig is dat personen die gezocht worden door verschillende overheidsinstanties - het arrestatiebevel werd immers wijd verspreid – er zonder enige probleem in slagen hun identiteitsdocumenten te vernieuwen.

Ongeacht al het bovenstaande de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten reeds volledig ondermijnt, dient verder aangehaald te worden dat ook uw verklaringen betreffende de dreigbrief en het arrestatiebevel weinig aannemelijk zijn. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat jullie niet duidelijk maken door wie jullie nu precies bedreigd werden, door de Mukhabarat (Inlichtingendienst) of de Istik Barat (Militaire Inlichtingendienst). Zowel u als uw zonen gebruiken immers beide namen door elkaar. Voorts is het merkwaardig dat een overheidsinstantie, zoals de Mukhabarat uw vader eerst zou gearresteerd hebben en hem een verklaring zou hebben laten ondertekenen, om hem vervolgens een dreigbrief toe te schuiven, die daarenboven nog eens afkomstig is van Al-Badr, een gewapende militie. Naast het feit dat het ongeloofwaardig is dat een overheidsinstantie dergelijke brief zou overhandigen, is het eveneens weinig aannemelijk dat men nog een arrestatiebevel naar het adres van uw vader zou sturen indien de overheidsdiensten al wisten dat jullie niet bij hem verbleven. Wat betreft de dreigbrief zelf dient verder ook nog opgemerkt te worden dat het onwaarschijnlijk is dat een invloedrijk persoon als de Minister van Transport en tevens het hoofd van de Badr-organisatie, dergelijke brief persoonlijk zou ondertekenen. De bewijskracht van deze dreigbrief is bovendien ook miniem aangezien dergelijke brief door eender wie opgesteld kan worden. De authenticiteit van dit document kan ook verder in vraag worden gesteld daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn. Aangaande het arrestatiebevel kan, naast het bovenstaande, nog opgemerkt worden dat het vrij onwaarschijnlijk is dat de Directeur van de Militaire Inlichtingendienst (Istik Barat) slechts de graad Amid (Brigadier Generaal) zou bezitten. Bovendien is er noch in uw verklaringen noch in die van uw zonen, een aanwijzing terug te vinden dat uw echtgenoot effectief bij de Badr -militie aangesloten zou zijn geweest. Daar er hierbovenop ook twijfels rijzen bij de authenticiteit van de neergelegde documenten, versterkt het vermoeden dat uw man geen lid was van de Badr-militie. en bijgevolg de organisatie niet verlaten kan hebben. In dit opzicht is het ook onwaarschijnlijk dat u en uw zonen hierdoor momenteel door de Irakese autoriteiten vervolgd zouden worden.

Gelet op bovenstaande elementen is uw actuele vrees maar weinig aannemelijk te noemen en wordt de vluchtelingenstatus u niet toegekend. Evenmin wordt u de status van subsidiaire bescherming toegekend daar in hoofde van uw persoon – een Sjiitisch Arabier wiens familie oorspronkelijk afkomstig is uit de provincie Thi Qar (zie identiteitsdocumenten) – een redelijk intern vluchtalternatief bestaat naar Zuid-Irak, en in het bijzonder naar Diwaniyah gezien uw broers en zussen daar sinds 2008 allemaal woonachtig zijn (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 5). Uw bewering dat u zich niet in het zuiden van Irak zou kunnen vestigen omdat er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 30), kan in dit verband niet weerhouden worden daar uit al het bovenstaande reeds blijkt dat uw asielrelaas, en bijgevolg ook uw vrees, allesbehalve geloofwaardig is. Uw bewering dat u geen informatie hebt over uw broers en zus, en bijgevolg niet weet of zij in Zuid-Irak problemen hadden of hebben, (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 5), kan in dit verband evenmin weerhouden worden daar uit een andere verklaring blijkt dat u – ondanks zelf geen contact met hen te hebben – wel nieuws over hen vernam via uw vader (Gehoorverslag CGVS, 18 oktober 2011, p. 8). U moet dus op zijn minst over informatie beschikken aangaande hun woonplaats en het feit of zij het al dan niet goed stellen. Gelet op dit alles lijkt het dan ook redelijk voor u, als Sjiitisch Arabier, om zich, in het geval van een terugkeer naar Bagdad, samen met uw zonen nabij uw directe familie in Diwaniya te vestigen.

De door u neergelegde documenten veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, alsook die van uw zonen, werden hierboven reeds besproken en bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit. De door u neergelegde Laissez-Passer, alsook de documenten van IOM en de Nederlandse schoolattesten, tonen enkel aan dat jullie destijds in Nederland verbleven en op 15 juni 2011 vrijwillig naar Irak terug keerden. De neergelegde overlijdensaktes hebben geen bewijswaarde daar ze geen verband houden met uw asielrelaas, terwijl de bewijswaarde van de neergelegde dreigbrief en arrestatiebevel reeds besproken werden (cfr. supra). Wat betreft de aangifte die door uw schoonbroer bij de politie van Al-Ameriya werd gedaan, dient tot slot opgemerkt worden dat het de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten niet bewijst daar het enkel gebaseerd is op zijn verklaringen. Daarnaast wordt de bewijskracht van deze aangifte danig ondermijnd daar het document geen hoofdding van een officiële instantie vertoont en louter een stempel bevat.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, en dat er ook in het dossier van uw zonen, I.(...) A.(...) S.(...) en I.(...) A.(...) S.(...), een weigeringsbeslissing werd genomen.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekers hebben een gegronde vrees voor vervolging aangezien zij in Irak persoonlijk werden vervolgd en onmenselijk en vernederend werden behandeld omwille van het feit dat hun vader/echtgenoot uit de Badr-organisatie deserteerde. Gelet op het nationaal aanhoudingsbevel dat is uitgevaardigd lastens verzoekers en de bedreiging die zij ontvingen, hadden verzoekers geen andere keuze dan hun land van herkomst te ontvluchten.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. De bestreden beslissingen beperken zich tot standaardoverwegingen die haaks staan op de materiële motiveringsplicht en het gehoorverslag. Zo hebben verzoekers, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissingen voorhouden, wel degelijk de aanslag op verzoeksters leven en de verdwijning van hun vader/echtgenoot ingeroepen bij hun asielaanvraag in België. Verzoekers werden bij hun aankomst in de luchthaven van Bagdad door de Iraakse geheime dienst aangehouden en onmenselijk en vernederend behandeld. Door dit incident werd duidelijk dat hun leven in gevaar was, waardoor zij hun land van herkomst opnieuw dienden te verlaten. Betreffende de twijfels bij hun recent verblijf in Bagdad, heeft de commissaris-generaal zelf het antwoord gegeven dat verzoekers duidelijk aangetoond hebben van Nederland naar Bagdad te zijn teruggekeerd. Zij gaven bovendien wel de nodige informatie omtrent de Al Habibiya wijk hoewel zij er slechts tijdelijk verbleven en zij gezien het veiligheidsrisico een zeer beperkt contact hadden met de buitenwereld. Wat betreft het contact met hun (groot)vader, stellen verzoekers dat zij hem, na hun vrijlating door de

geheime dienst, over dit incident geïnformeerd hebben, maar dat zij het contact probeerden te beperken gezien de geheime dienst via hun (groot)vader verzoekers zelf trachtte op te sporen. De recent verkregen documenten werden door een tussenpersoon aangevraagd en afgehaald. Verzoekers haalden op hun beurt de documenten bij de tussenpersoon op, wiens bureau zich naast het gebouw van de bevoegde instanties bevond. De geheime dienst was in staat een dreigbrief van de Badr-organisatie aan de (groot)vader van verzoekers te bezorgen, aangezien er een samenwerking bestaat tussen beide instanties. Verzoekers waren niet aanwezig bij het opstellen van de dreigbrief en het arrestatiebevel en zij weten aldus niet wie deze getekend heeft. De commissaris-generaal heeft dan wel geen actieve bewijslast in het kader van de bewijsvoering, doch wel een passieve. Bij twijfel dient de commissaris-generaal een authenticiteitsonderzoek omtrent de documenten te voeren.

Ten slotte voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen schieten tekort aangezien de commissaris-generaal heeft nagelaten te onderzoeken of er een schending kan zijn van artikel 48/4, § 2, b en c van de vreemdelingenwet. Verzoekers lopen in hun thuisland een reëel risico om gearresteerd te worden en kunnen zich, gezien het arrestatiebevel, onmogelijk in Bagdad vestigen, noch ergens anders in Irak gezien het willekeurig geweld.

2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de asielaanvraag van verzoekers op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. De asielaanvraag van verzoekers werd verworpen omdat (i) er ernstige bedenkingen gemaakt dienen te worden bij de verdwijning van hun vader/echtgenoot en de aanslag op verzoeksters leven, (ii) de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ernstig ondermijnd wordt door de verklaring dat verzoekers meteen na hun aankomst in Bagdad besloten om Irak opnieuw te verlaten, met name vóór ontvangst van de dreigbrief en het arrestatiebevel, (iii) verzoekers onvoldoende informatie konden verschaffen over de Al Habibiya wijk, waar zij nochtans meer dan drie maanden verbleven zouden hebben, (iv) er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekers aangaande het al dan niet zien van aanslagen op televisie, (v) het niet aannemelijk is dat zij geen persoonlijk contact zouden hebben gehad met hun (groot)vader na hun terugkeer uit Nederland, waar zij meer dan drie jaar verbleven, hoewel zij tijdens hun verblijf in Nederland wel de moeite namen hun (groot)vader in Syrië te ontmoeten, (vi) er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de verklaringen aangaande de documenten die zij recent in Bagdad verkregen, (vii) de verklaringen van verzoekers betreffende de dreigbrief en het arrestatiebevel niet aannemelijk zijn, (viii) er een intern vluchtalternatief bestaat naar Zuid-Irak en in het bijzonder naar Diwaniyah, gezien verzoeksters broers en zussen daar sinds 2008 wonen.

2.2.2.1. Waar verzoekers aanvoeren dat zij wel degelijk de verdwijning van hun vader/echtgenoot en de aanslag op verzoeksters leven aanhaalden bij hun asielaanvraag in België en dat de bewering van de commissaris-generaal als zou dat niet zo zijn een bewijs is dat hij de verklaringen van verzoekers niet begrepen heeft, dient opgemerkt te worden dat het wel degelijk duidelijk is dat de huidige asielaanvraag van verzoekers en de problemen die zij hierbij aanhalen verband houden met de verdwijning van hun vader/echtgenoot. De redenen die verzoekers bij hun huidige asielaanvraag aanhalen voor hun vertrek uit hun land van herkomst zijn evenwel de problemen die zij bij de terugkeer op de luchthaven van Bagdad gekend hebben met de autoriteiten, de dreigbrief die zij ontvingen en het arrestatiebevel dat tegen hen werd uitgevaardigd. Bovendien laten zij de ernstige bedenkingen die gemaakt werden bij de gebeurtenissen die zorgden voor hun vlucht naar Nederland, namelijk het feit dat zij niet weten waarom hun vader/echtgenoot verdween, het feit dat nergens uit blijkt dat verzoekster daadwerkelijk het doelwit was van de aanslag die aan de bushalte werd gepleegd en het feit dat verzoekers nalaten de dreigbrief, waarvan zij overigens niet weten wie hem heeft opgesteld, neer te leggen, ongemoeid. Zij beperken zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De geloofwaardigheid van deze problemen wordt eveneens ernstig ondermijnd door de vaststelling dat verzoekers vrijwillig naar Irak terugkeerden. Hierdoor wordt ook aan de huidige problemen die zij omwille van de verdwijning van hun vader/echtgenoot gekend zouden hebben bij hun terugkeer in Irak, afbreuk gedaan.

Verzoekers voeren aan dat zij omwille van hun verhoor door de Iraakse geheime dienst bij hun aankomst in de luchthaven van Bagdad besloten om Irak opnieuw te verlaten. Verzoekers mochten echter na hun gehoor zonder meer beschikken en zij werden niet in beschuldiging gesteld. Dat verzoekers aldus vóór het ontvangen van de dreigbrief en het arrestatiebevel besloten Irak opnieuw te verlaten, doet ernstig afbreuk aan hun voorgehouden vluchtelingenrechtelijke vrees.

De terugkeer van verzoekers van Nederland naar Irak wordt niet betwist. Er werden daarentegen wel lacunes vastgesteld in de verklaringen van verzoekers aangaande hun verblijf in de Al Habibiya wijk, die twijfels doen rijzen bij hun verblijf aldaar na hun terugkeer uit Nederland. De vele lacunes en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar oudste zoon worden niet in het minst

verklaard of weerlegd. Verzoekers beperken zich immers tot de opmerking dat zij slechts tijdelijk in deze wijk verbleven en gezien het veiligheidsrisico een zeer beperkt contact met de buitenwereld hadden. Van verzoekers kan echter verwacht worden dat zij kunnen antwoorden op elementaire kennisvragen omtrent de wijk waar zij meer dan drie maanden verbleven zouden hebben. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

Verzoekers stellen dat zij na het incident bij hun aankomst in de luchthaven van Bagdad persoonlijk contact hebben opgenomen met hun (groot)vader om hem dienaangaande te informeren, doch uit de gehoorverslagen van verzoekers blijkt dat enkel de jongste zoon van verzoekster verklaarde dat zijn broer contact heeft opgenomen met hun grootvader, waar verzoekster en haar oudste zoon zelf stelden dat zij geen enkel contact met hem gehad hebben en hem zelfs telefonisch niet gesproken hebben (stuk 10, gehoorverslag CGVS jongste zoon, 18/10/2011, 11; stuk 9, gehoorverslag CGVS oudste zoon, 18/10/2011, 18; stuk 8, gehoorverslag CGVS verzoekster, 18/10/2011, 4). Deze tegenstrijdigheid laten verzoekers ongemoeid, evenals de vaststelling van de bestreden beslissingen dat het opmerkelijk is dat verzoekers na meer dan drie jaar in Nederland verbleven te hebben geen persoonlijk contact zouden hebben gehad met hun (groot)vader, hoewel uit de verklaringen van de oudste zoon van verzoekster blijkt dat zij zich vanuit Nederland wel de moeite getroostten om hem te ontmoeten in Syrië. Ook het feit dat M. A., de vriend van verzoeksters oudste zoon in wiens huis verzoekers verbleven, wel regelmatig contact had met hun (groot)vader is opmerkelijk nu de Iraakse overheden, wanneer zij de (groot)vader in het oog zouden houden, via M. A. al snel bij verzoekers terecht zouden komen. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van het asielrelaas van verzoekers.

Verzoekers slagen er evenmin in de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in hun verklaringen aangaande de identiteits- en nationaliteitsdocumenten afdoende te weerleggen door post factum één versie van de feiten te kiezen. Bovendien stelden de bestreden beslissingen correct vast dat het onaannemelijk is dat personen tegen wie een arrestatiebevel werd uitgevaardigd zonder enig probleem hun identiteitsdocumenten kunnen vernieuwen bij de bevoegde instanties.

Daarnaast stelden de bestreden beslissingen eveneens vast dat de verklaringen van verzoekers aangaande de dreigbrief en het arrestatiebevel de geloofwaardigheid van hun asielrelaas verder ondermijnen. Daargelaten de vraag of er al dan niet een samenwerking zou bestaan tussen de Badr-organisatie en de geheime dienst, is het onaannemelijk dat een overheidsinstantie de (groot)vader van verzoekers eerst zou arresteren, hem vervolgens een verklaring zou laten ondertekenen dat hij hen op de hoogte moet brengen bij contact met verzoekers, om hem ten slotte nog een dreigbrief gericht aan verzoekers toe te schuiven afkomstig van de Badr-organisatie, hoewel de overheidsinstanties reeds wisten dat verzoekers niet bij hem verbleven. Het verwijzen naar een amalgaam van internetartikels omtrent de Badr-organisatie is niet bij machte hier een ander licht op te werpen (verzoekschrift, stuk 5).

Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast dat het niet geloofwaardig is dat een invloedrijk persoon als de minister van Transport en het hoofd van de Badr-organisatie dergelijke dreigbrief persoonlijk zou ondertekenen. Dergelijke documenten kunnen bovendien door eenieder worden opgesteld en zijn, zoals uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt, op de illegale markt te verkrijgen. De authenticiteit van deze brief wordt aldus ernstig ondermijnd. Deze vaststellingen worden ongemoeid gelaten door verzoekers. Zij beperken zich tot onjuiste theoretische beschouwingen, waardoor er bijkomend afbreuk wordt gedaan aan de voorgehouden vluchtelingenrechtelijke vrees van verzoekers.

Verzoekers slagen er aldus niet in de concrete en pertinente motivering van de bestreden beslissingen te weerleggen. Zij laten immers na om concrete elementen aan te halen die de gedane vaststellingen, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, kunnen weerleggen.

2.2.2.2. De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn verder geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uit de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier en de nota van verweerder, blijkt immers dat de algemene veiligheidssituatie in Irak verbeterd is maar dat de geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers regionaal erg verschillend is.

Luidens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. In de bestreden beslissingen werd correct vastgesteld dat in hoofde van verzoekster, een Sjiitisch Arabier wier familie oorspronkelijk afkomstig is uit de provincie Thi Qar (Zuid-Irak), en haar zonen, een redelijk intern vestigingsalternatief bestaat naar Zuid-Irak en in het bijzonder naar Diwaniyah, waar verzoeksters broers en zussen sinds 2008 wonen. Aan de hand van voormelde informatie stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat er in Zuid-Irak, alwaar de veiligheidssituatie voor gewone burgers stabiel is, actueel een met hun persoon in verband staand reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Zoals de bestreden beslissingen terecht vaststellen, is de opmerking dat verzoekers gezien het arrestatiebevel op geen enkele plaats in Irak kunnen blijven, niet dienstig nu het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig werd bevonden.

2.2.3. Wat betreft de stukken die op 28 november 2011 juist voor de aanvang van de terechtzitting werden gefaxt, merkt de Raad op dat deze evenmin in staat zijn een ander licht op de zaak te werpen. Stuk 6, dat, naar verzoekers zeggen, een krantenartikel omtrent de Badr-organisatie en de Iraakse overheid is, wordt bij gebreke aan een voor eensluidend verklaarde vertaling met toepassing van artikel 8 PR RvV niet in overweging genomen. De stukken 7 a, b en c, die een laissez-passer uitmaken voor elk van de verzoekers, zijn niet relevant daar, zoals hoger vermeld, niet betwist wordt dat verzoekers naar Irak terugkeerden. De stukken 8 en 9, internetartikels aangaande geweld in Zuid-Irak, zijn niet bij machte afbreuk te doen aan de inhoud van de door verweerder bijgebrachte informatie die gesteund is op talloze objectieve bronnen. In zoverre de door verzoeker bijgebrachte internetartikels strijden met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan de door verweerder bijgebrachte onderzoeksresultaten, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoeker neergelegde niet-geanalyseerde en niet-toegelichte van het internet geplukte informatie.

De middelen zijn ongegrond.

2.3. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER